

exportörök kötelesek német vevőiknél intézkedni, hogy az áru márka-ellenértékét az általuk megjelölt valamelyik lebonyolító bank számlájára fizessék le a D. V.-nál.

Ha a Németországba kiszállított áru ellenértéke 1935. december 4-ig bezárólag a M. N. B.-nak a D. V.-nál vezetett számláján az exportör javára lefizetésre került és az exportör erre a tételre a Magyar Külkereskedelmi Kompensációs Irodától kompensációs kedvezmény felvételére jogosító igazolványt kapott, az igazolványt a M. K. K. I. érvényesíteni fogja, s ennek alapján a kompensációs kedvezmény a kompensációs bankok egyikénél felvehető.

Az előbb említett időpontig még be nem szolgáltatott márkaösszegek a lebonyolító bankok egyike útján a magyar-német deviza-kompensációban értékesítendőek a kompensációban kialakult felár alkalmazásával. A devizakompensációban nem értékesíthető azoknak a magyar áruknak márkaellenértéke, mely áruk ellenértékét a D. V. átmenetileg még 1935. december 4. után is a M. N. B. számlán fog bevételezni. Az M. K. K. I. által érvényesített kompensációs kedvezmény felvételére jogosító igazolványok a kompensációs bankok által még a kompensációs költségzsámlya terhére beváltandók.

Ha a magyar importör a korábban kiutalt márkaösszegeket 1935. december 4-én d. e. 11 óráig bezárólag nem hívta le, a kiutaló levél hatályát veszti és azt az M. N. B. Bankosztálya Importdevizacsoportjánál be kell szolgáltatni.

Az áruforgalom keretén kívül eső fizetésekre 1935. december 4-ig bezárólag engedélyezett, de e napot követőleg lehívott márkaösszegek a M. N. B.-nál történt lehívás napját megelőző köznapon jegyzett eladási (magasabb) felárral fognak elszámoltatni.

A szabadságvesztés büntetésre elítéltek vagy az egyéb letartóztatottak részére polgári ügyben elrendelt kézbesítések szabályozása tárgyában kibocsátott 36.842/1935. I. M. és B. M. sz. rendelet (B. K. 277. sz.)

A fogságban levő személy részére kézbesítést a letartóztatási intézet (javító-nevelő-intézet) igazgatójának (vezetőjének) közreműködésével kell teljesíteni. Ha perfelvételi hatánapra szóló idézést kézbesítenek a fogságban levőnek, úgy a letartóztatási intézet igazgatója őt a perfelvételi hatánapon való meg nem jelenés jogkövetkezményeire (Pp. 439—440. §.) és arra figyelmeztetni köteles, hogy az ügynek vitelével ügyvédet, vagy amennyiben a törvény megengedi, más meghatalmazottat (Pp. 95. §.) bízhat meg, továbbá, hogy amennyiben a gyámhatóság részére gondnokot rendel ki (1877: XX. t.-c. 28. §. e) pont) és az ügy, amire a kézbesítés vonatkozik, vagyonkezeléssel kapcsolatos (1877: XX. t.-c. 87. §. 2. bek.), helyette a kirendelt gondnok is eljárhat. A letartóztatási intézet igazgatója a fogságban levő nyilatkozatát jegyzőkönyvbe foglalja és a perbíróságnak megküldi.

Nyilvánvaló, hogy csak a fenti figyelmeztetésekre adott érdemi válaszok veendőek jegyzőkönyvbe. Hogy azonban a bíróság e jegyzőkönyvet miként intézi el, arra nézve a rendelet nem ad útmutatást. Irányulhat a rendelet alkotóinak szándéka arra, hogy az ügyvédet vagy más meghatalmazottat vagy gondnokot a bíróság értesítse a perfelvételi napról, ennek azonban gyakorlati jelentősége nincs, mert kérdéses, hogy az ügyvéd vagy más meghatalmazott vállalja-e a megbízást, de az ennek részére kézbesítendő keresetpéldány sem áll rendelkezésre, ekképpen a megbízott vagy gondnok a per tárgyról nem értesül. Viszont a fogságban levőnek van módja arra, hogy a per vitelével ügyvédet vagy más meghatalmazottat bízson meg és azt megfelelően informálja. Azonban lehet, hogy a jegyzőkönyv megküldésének csupán az a célja, hogy a bíróság meggyőződést szerezzen arról, hogy a peresített fogságban levő a rendelet értelmében figyelmeztetve lett.

Ha az egy évnél hosszabb szabadságbüntetésre elítélt részére a gyámhatóság gondnokot még nem rendelt ki (1877. XX. t.-c. 28. §. e) pont) és gondnok kirendelése a kézbesítés következtében szükséges, a letartóztatási intézet igazgatója erről gondnok kirendelése céljából az illetékes gyámhatóságot (1877. évi XX. t.-c. 198. §.) közvetlenül értesíti és egyúttal a gyámhatósággal közli a szabadságbüntetést kiszabó büntető határozat számát, keltét, a szabadságvesztés büntetés tartamát, a büntetés megkezdésének idejét és hátralévő tartamát, valamint azt a polgári ügyet, amelynek következtében a gondnok kirendelése szükséges. A gyámhatóság, ha gondnokot rendel ki, erről a büntető bíróságot, a fogságban levőt, a letartóztatási intézet igazgatóját és a polgári bíróságot értesíti.

A rendelet hol az „elítélt vagy egyébként letartóztatott”, hol a „letartóztatott” kifejezést használja, de a szöveg értelméből az következik, hogy minden esetben „elítélt vagy egyéb letartóztatott” értendő.

A rendelet hatálybalépésének időpontját nem jelöli meg.

A cégtulajdonos vagy cégtag halála esetében a jogutódnak a cégjegyzékbe bejegyzése tárgyában való, 1936. február 1. napján hatályba lépő 31.555/1935. I. M. sz. rendelet. (B. K. 282. sz.)

A kereskedelmi cég tulajdonosának vagy a cég tagjának halála esetében a cégbíróság a jogutódlásnak a cégjegyzékbe bejegyzését csak jogerős hagyatékátadó végzés, a jogutódlást megállapító egyéb bírói határozat vagy örökösödési (hagyományi) bizonyítvány alapján rendeli el.

A földbirtok helyesebb megosztását szabályozó rendelkezésekről szóló 1920. évi XXXV. t.-c. végrehajtásához szükséges részletes szabályok tárgyában 60.000/1921. F. M. sz. alatt kiadott rendelet módosításáról szóló, 1935. december 14-én hatályba lépett 36.276/1935. I. M. számú rendelet. (B. K. 285. sz.)

A 60.000/1921. F. M. sz. rendelet 230. §-a alapján ingatlanok forgalmának közvetítésére kapott engedély nem jogosítja fel az engedélyest arra, hogy az adásvételi ügylet megkötéséről szerződési okiratot készítsen, vagy a telekkönyvi hatósághoz vagy más hatósághoz beadványt szerkesszen. E rendelettel ellenkező egyéb rendelkezések hatályukat veszítik.

A budapesti kir. ítélőtábla társadalombiztosítási jogegységi tálcájának 7. számú határozata, (B. K. 264. sz.)

A munkaadónak az 1927. évi XXI. t.-c. 169. §-ában meghatározott megtérítési kötelezettsége szempontjából „hatóság által elrendelt óvórendszabályok” alatt az olyan óvórendszabályokat kell érteni, amiket az erre illetékes hatóság az OTI kérelmére vagy enélkül akár általában, akár különösen rendelt el. Az OTI által alkotott óvórendszabályokat „hatóság által elrendelteknek” tekinteni nem lehet.

Az indokolás lényege az, hogy az OTI általános vonatkozásban hatóságnak vagy legalább is hatósági színezetű intézménynek tekintendő, azonban az 1927. évi XXI. t.-c. 167. §-ában az intézetet már kifejezetten szembeállította a munkásvédelmi rendszabályok alkotására illetékes más hatóságokkal. Ebből pedig az következik, hogy a 169. §-ban, ahol csak a „hatóság által elrendelt óvórendszabályokról” tételesen említés, a „hatóság” kifejezés alatt nem az intézet is, hanem csak a §-ban említett egyéb hatóságokat értették.

Kézpénztörlesztéssel és könyvadósságvállalással való teherrendezésnek 20 kat. holdnál nem nagyobb területű védett birtokra kiterjesztése tárgyában kiadott, 1935. november hó 20. napján hatályba lépett 2800/1935. M. E. számú rendelet. (B. K. 273. sz.)